

НАМ ДОРОГИ ЦІ НЕ ПОЗАБУТИ

ШВИДКОПЛІННІ літа віддаляють від нас події минулої війни. А в пам'яті фронтовиків ніщо не меркне з пережитого і побаченого тоді. Треба, щоб про минуле знали правду наші діти і внуки, правильно оцінювали його з позицій сьогодення. Можливо, чомусь прислужиться в цьому і моя коротенька розповідь.

Був початок 1944-го. Щойно з нашого краю вигнано ворога, і майже всіх, хто міг тримати зброю в руках, Батьківщина-мати покликала у ряди своїх захисників. У 19 років з багатьма односельчанами став ним і я. Ніхто нічого не вмів, не знав. Нас швидко підучили дечому — і вперед «за Батьківщину, за Сталіна».

Запам'ятався перший бій під Сталінградом. Страшно було. Кожному хотілося залишитися живим після цього пекла. Але в єди-

ному пориві на чолі з хоршими командирами наступали. І виграли тоді цей поєдинок. Звичайно, з багатьма жертвами. На моїх очах загинули смертю хоробрих односельчани Михайло Козлинець і Денис Тарасюк, а Григорій Яремчука поранило.

А потім у фронті будні вліталися все нові і нові бої, походи, короткі привали. Ще нелегким і далеким був шлях до Перемоги. Довелося пройти Латвію, Польщу і нарешті ступити на землю ворога. Спочатку я був заряджаючим міномета, а потім — розвідником.

Часто думалось: як не було важко, скільки-то втрачено людей, яких зазнали руйнувань, а щаслива доля таки нас не полишила.

Радість посилювалась з

кожним днем. А найбільше тоді, коли дійшли до Берліна. Штурмували лігво фашизму з особливим ентузіазмом. Бачив штурм рейхстагу, підняття наших червоних прапорів.

Війна закінчилась. Важко передати почуття, які оволодівали в ті дні солдатами. Ми і сміялися, і плакали, гнівом пекло серця за втрачене, за смерть товаришів.

Всім хотілося домашнього затишку, відпочинку, розслаблення нервів. Та відразу це зробити не можна було. Я повернувся до батьківського порогу, до мирної хати аж в 1947 році. Повернувся з двома пораненнями, з кусочком ворожого металу в тілі, який і досі ношу десь під серцем. І, звичайно, з багатьма подяками командування, нагородами. Маю

орден Слави III ступеня, орден Вітчизняної війни, медалі «За відвагу», «За взяття Берліна» та інші.

А в мирні роки до бойових додалося багато трудових відзнак. Не хочу хвалитися, але факт є фактом. Бо ж ніхто того не заперечить, що таки чимало зробив, будучи бригадиром, для того, щоб наш горбаківський колгосп став одним з передових в Україні. От тільки пенсію отримую чомусь меншу, ніж ті, хто раніше і заробляв не дуже багато, і має менший стаж роботи. І ще хотілося б, щоб не послаблявали до нас, фронтовиків, уваги керівники на місцях, громадські організації.

Василь ЧЕРЕДНЯК,
учасник Великої Вітчизняної війни, житель с. Горбаків.